

Capítol 16

L'Apocalipsi

*Beneït el qui llegeix, i els qui escolten
els mots d'aquesta profecia, i guarden
dins del cor el que hi ha escrit:
perquè l'hora és a tocar. **Apocalipsi***

*És gran el Senyor, i digne de tota
lloança, a la ciutat del nostre Déu,
a la Seva muntanya Santa. **Salms***

1 Sant Joan al desè capítol del seu llibre de l'Apocalipsi hi
escriu:

3

6 Vaig veure un altre àngel poderós que baixava del cel,
embolcallat d'un núvol: i coronat amb l'arc de Sant Martí; la seva
cara era com el sol, i les seves cames com columnes de foc: a la mà
hi duia un llibre obert. Posà el peu dret damunt la mar, i el peu
esquerre damunt la terra.

9

12 Aquest àngel o missatge que ve de Déu, embolcallat d'un
núvol, prefigura la Ciència divina. Pel sentit mortal, la Ciència
primer sembla misteriosa, abstracta i tenebrosa; però una
promesa resplendent li corona el front. Entesa, és el prisma i
la lloança de la Veritat. Quan l'esguardes de fit a fit sense
15 prejudicis, et forneix el poder de guarir, i per tu fa una claror
més viva que la del sol, puix Déu “n'és la llum.” Les seves
cames són columnes de foc, els fonaments de la Veritat i de
18 l'Amor. Porta el baptisme de l'Esperit Sant, que consumeix
l'error amb les flames de la Veritat, com anuncià profèticament
Joan el Bapista.

El nou Evangeli

1 Aquest àngel duia a la mà un "llibret" obert per a què
tothom el llegeixi i l'entengui. Hi havia en aquest mateix llibre
3 la revelació de la divina Ciència, el "peu dret," o poder
dominant de la qual era damunt la mar, -sobre l'error
elemental latent, la deu de totes les formes visibles de l'error.
6 El peu esquerre de l'àngel era damunt la terra; o sigui, un
poder secundari era exercit sobre l'error visible i el pecat
audible. La "veueta dolça" del pensament Científic arriba, més
9 enllà de continents i d'oceans, fins als confins més remots del
globus. Per la ment humana, la veu inaudible de la Veritat és
com "el crit del lleó." Es fa sentir als desert i als tenebrosos
12 amagatalls de la por. Desvetlla els "set trons" del mal i incita
les seves forces latents a expressar tot el ventall de tons
secrets. Llavors el poder de la Veritat és demostrat, -fet
15 manifest destruint l'error. Llavors una veu que ve de
l'harmonia cridarà: "Vés i agafa el llibre ... agafa'l i engoleix-lo,
t'amargantejarà les entranyes, però a la boca el trobaràs dolç
18 com la mel." Mortals, obeiú l'evangeli celestial. Agafeu la
Ciència Divina. Llegiu aquest llibre de cap a cap. Estudieu-lo,
mediteu-lo. Serà dolç al primer tast, quan us guareixi; però no
21 remugueu ni malparleu de la Veritat si la trobeu amargant a
l'hora de pair. Quan us apropau més i més a aquest Principi
diví, quan en consumiu el cos diví -fent-vos partíceps així de
24 la naturalesa, dels elements primordials, de la Veritat i de
l'Amor-, no us sobti ni estigueu malcontents perquè us hàgiu
27 amargants; puix els Israelites de l'antigor, al sopar Pasqual,
prefiguraren així aquest passatge perillós de l'esclavatge vers
El Dorado de la fe i l'esperança.
30 Al capítol dotzè de l'Apocalipsi, o llibre de la Revelació de

1 St. Joan, s'hi fa una al·lusió particular tocant al segle dinou. El
tret distintiu de la desclosa del sisè segell, símbol dels sis mil
3 anys escolats des d'Adam, fa esment de l'època actual.

La lliçó d'avui

Apocalipsi 12: 1. I llavors, al cel hi aparagué un gran senyal
6 prodigiós: una dona embolcallada pel sol, la lluna sota els peus, i
una corona de dotze estels sobre el cap.

9 El cel representa l'harmonia, i la Ciència divina interpreta el
Principi de l'harmonia celestial. El gran miracle, pel sentit
humà, és l'Amor diví, i el gran menester de l'existència és
12 assolir la veritable idea d'allò que és el regne del cel dins
l'home. Aquest objectiu no s'ateny mai mentre odiem el nostre
germà o fem una falsa estimació d'aquell a qui Déu ha
15 designat per anunciar la seva Paraula. A més, no podem capir
mai el Principi diví, si no fem una justa estimació de la seva
idea visible més alta. El botànic ha de saber el gènere i
18 l'espècie d'una planta per a poder-la classificar com cal. Amb
les persones és com amb les coses.

**Estimació justa del missatger de
Déu**

Bescantar els motius i la religió de St. Pau féu perdre de
21 vista el caràcter de l'apòstol, que el situava a l'alçada de la
seva gran missió. L'encalçament de tots els qui han predicat
alguna cosa nova i més bona de Déu, no només ha enfosquit
24 la claror dels temps, ans ha estat fatal pels encalçadors. Per
què? Perquè els hi ha amagat la veritable idea que els hi era
presentada. Malentendre Pau era ignorar la idea divina que
27 ensenyava. La ignorància tocant a la idea divina traeix
immediatament una ignorància encara més gran del Principi

Encalçar és dolent

1 diví d'aquesta idea -la ignorància de la Veritat i de l'Amor.
Capir la Veritat i l'Amor, el Principi que aconsegueix els designis
3 del bé etern i que destrueix tant la fe en el mal com la pràctica
del mal, mena vers el discerniment de la idea divina.

6 Agassiz, amb el seu microscopi, vegé el sol dins d'un ou en
un cert estadi de la pretesa vida embrionària. Mercès a la
seva visió més espiritual, St.Joan vegé "un àngel dret sobre el
sol." Des de la muntanya de la visió el Revelador contemplà la
9 idea espiritual. La puresa era el símbol de la Vida i de l'Amor.
El Revelador també veié la idea espiritual manifestant-se com
una dona abillada de llum, una núvia davallant del cel, unida a
12 l'anyell de l'Amor. Per Joan, "la núvia" i "l'Anyell " **Esposalles celestials**
simbolitzaven la correlació del Principi diví i la idea espiritual,
Déu i el seu Crist, que porten l'harmonia a la terra.

15 Joan, a la coincidència de l'humà i del diví, que l'home
Jesús manifestà, hi veié la divinitat abraçant la humanitat a la
Vida i a la seva demostració -fent planera a la percepció i a la
18 comprensió humana la Vida que és Déu. A la revelació divina,
el jo material i corporal desapareix i la idea espiritual és
entesa. **Divinitat i humanitat**

21 La dona a l'Apocalipsi simbolitza l'home genèric, la idea
espiritual de Déu; il·lustra la coincidència de Déu i de l'home
en tant que Principi diví i idea divina. Pel Revelador el sol és
24 el símbol de l'Esperit. La idea espiritual va abillada de la
resplendor de la Veritat espiritual, i la matèria li és posada
sota els peus. La claror que s'hi descriu no ve realment ni del
27 sol ni de la lluna, ans de la Vida espiritual, que és "la llum dels
homes." Al primer capítol del Quart Evangeli hi trobem escrit,
30 "Hi havia un home enviat de Déu ... per a ser testimoni de la
Llum."

Joan el Bapista profetitzà l'adveniment de l'immaculat **Claror espiritual**

1 Jesús, i ja aleshores, Joan, hi vegé a la idea espiritual el
Messies que havia de batejar de l'Esperit Sant, -la Ciència
3 divina. Igual que Elies presentà la idea de la paternitat de
Déu, idea que Jesús més tard manifestà, també el Revelador
arrodoní aquesta imatge amb la dona, simbolitzant la idea
6 espiritual de la maternitat de Déu. La lluna li és posada sota
els peus. Aquesta idea revela que l'univers és secundari i
tributari de l'Esperit, del qual en manlleva la llum, la
9 substància, la vida i la intel·ligència reflectides.

La idea espiritual revelada

La idea espiritual és coronada de dotze estels. Les dotze
tribus d'Israel amb tots els mortals, -que la creença ha separat
12 de l'origen diví de l'home i de la idea veritable-, es donaran
després de moltes tribulacions, a l'operació del Principi diví de
l'home dins l'harmonia de la Ciència. Són els estels a la
15 corona de la joia. Són les llumeneres, que als cels espirituals
del nostre temps, fan visibles les obres de la idea espiritual,
guarint el malalt i el pecador, i manifestant la claror que llueix
18 "fins que el dia arribi a la seva plenitud," a mesura que la nit
del materialisme s'esvaeix.

La idea espiritual coronada

21 *Apocalipsi 12: 2.* La dona esperava un fill, i gemegava
afeixugada pels dolors d'infantament.

24 La idea espiritual també és simbolitzada per una dona
infantant, esperant de ser deslliurada de la seva dolça
promesa, i no enrecordant-se'n més de les seves penes,
27 joiosa de veure que el naixement s'esdevé; puix gran és la
idea i la tasca prodigiosa.

Infantament i joia

30 *Apocalipsi 12: 3.* Al cel, hi aparagué encara un altre senyal
prodigiós; un gran drac vermell, que tenia set caps i deu banyes, i a
cada cap hi duia una corona.

1 El sentit humà pot quedar esbalaït de la discordança,
mentre que, per a un sentit més diví, l'harmonia és real i la
3 discordança, irreal. Podem quedar ben astorats del pecat, de
la malaltia i de la mort. La por humana ens pot deixar
esmaperduts; i encara ens podem quedar més de pedra
6 davant de l'odi que alça els seus caps d'hidra i treu les seves
banyes a les nombroses invencions del mal. Però per què ens
hauríem de quedar petrificats davant del no res? El gran drac
9 vermell simbolitza la mentida, la creença que la substància, la
vida i intel·ligència poden ser materials. Aquest drac
representa la totalitat de l'error humà. Les deu banyes del
12 drac simbolitzen la creença que la matèria té poder en si
mateixa, i que per mitjà d'una ment maligna que sojorna a la
matèria, els Deu Manaments poden ser vulnerats.

El drac, un símbol

15 El Revelador alça el vel d'aquesta encarnació de tot el mal i
en contempla el seu caràcter esgarriós; però en veu també el
seu no res, i la plenitud de Déu. El revelador veu aquesta serp
18 antiga, anomenada diable o mal, esperant, a l'aguait,
incansable, el moment de mossegar el taló de la Veritat i
posar aparentment pals a les rodes al desenvolupament del
21 plançó de la idea espiritual, que engendra salut, santedat i
immortalitat a desdir.

La fiblada de la serp

24 *Apocalipsi 12: 4.* I la seva cua arrossegà una tercera part dels
estels del cel, i els llençà a la terra: i el drac es posà dret davant la
dona que havia d'infantar, per a devorar-li el fill tot just fos nat.

27 La forma serpentina representa la murrieria fent la seva
tortuosa via al mig de tot mal, però fent-ho en nom del bé. Pau
30 en denuncia la fiblada quan parla de la "malícia espiritual als
llocs de poder." És l'instint animal dels mortals que els voldria

Tendència animal

1 empènyer a devorar-se els uns als altres i a foragitar els
dimonis en nom de Belcebú.

3 Avui, com a l'antigor, el mal encara li carrega a la idea
espiritual la naturalesa i els mètodes de l'error. Aquest àvol
instint animal, que el drac simbolitza, incita els mortals a
6 matar moralment i físicament el seus germans mortals, i
encara més, a imputar el crim a l'innocent. Aquesta darrera
baixesa del pecat enfonsa el malfactor dins d'una nit sense
9 estels.

L'autora està convençuda que les acusacions contra Jesús
de Natzaret i fins i tot la seva crucifixió foren instigades per
12 l'instint criminal que acabem de descriure. El Revelador ens
parla de Jesús com de l'Anyell de Déu, i del drac fent la
guerra a la innocència. Puix havia estat temptat en tota cosa,
15 Jesús, l'immaculat, encará i vencé tota mena de pecat. La
barbàrie brutal dels seus enemics només podia emanar de la
depravació humana més pregona. Jesús *"no descloqué els*
18 *llavis."* Fins que la majestat de la Veritat no fóu demostrada a
la Ciència divina, la idea espiritual fóu incriminada davant del
tribunal de la pretesa ment mortal, que fóu desfermat per a
21 que l'errònia pretensió que hi ha ment a la matèria pogués
destapar el seu crim, el de reptar la Ment immortal.

Des del Gènesi fins a l'Apocalipsi, el pecat, la malaltia i la
24 mort, l'enveja, l'odi i la revenja, -tot el mal- són simbolitzats
per la serp, o murrieria animal. Jesús digué, esmentant els
mots dels Salms, "M'odien sense motiu." La serp és
27 perpètuament a tocar del taló de l'harmonia. Des del
començament fins al final, la serp encalça plena d'odi la idea
espiritual. Al Gènesi, aquesta al·legòrica serp garlaire
30 simbolitza la ment mortal, "més múrria que cap altra bèstia

Barbàrie maligna

El fat atziac del drac

1 dels camps.” A l'Apocalipsi quan s'apropa a la seva ruïna,
aquest mal va a més i esdevé el gran drac vermell, inflat de
3 pecat, abrandat per la guerra que li fa a l'espiritualitat, i madur
per a ser destruït. Està ple d'odi i de sensualitat, rancuniós de
l'esclat de la glòria divina.

6

Apocalipsi 12: 5. La dona infantà un fill, un noi, que ha de
governar totes les nacions amb una vara de ferro: i el fill de la dona
9 fóu endut cap a Déu i el Seu tron.

Empès per l'element més groller de la ment mortal,
12 Herodes decretà la mort de tots els infants mascles, perquè
l'home Jesús, el representant masculí de la idea espiritual no
pogués imperar mai i arrabassar-li la corona. La personificació
15 de la idea espiritual fóu curta a la vida terrena del nostre
Mestre; però “el seu regne no tindrà fi,” puix el Crist, la idea de
Déu, regirà finalment totes les nacions i tots els pobles
18 -imperativament, absolutament, definitivament- per la Ciència
divina. Aquesta idea immaculada, representada primer per
l'home, i segons el Revelador, finalment per la dona, batejarà
21 de foc; i aquest baptesme de foc consumirà la palla de l'error
per l'escalfor roent de la Veritat i de l'Amor, que fondrà i
purificarà fins i tot l'or del caràcter humà. Quan els estels
24 hagueren entonat plegats els seus cants de joia, i tot era
harmonia primordial, la mentida material féu la guerra a la
idea espiritual; però aquesta lluita només empenyé la idea a
27 atènyer el zènit de la demostració, destruint el pecat, la
malaltia i la mort, i a ser enlairada vers Déu, -a ser discernida
al seu Principi diví.

30

Apocalipsi 12: 6. I la dona fugí cap al desert, on hi tenia un lloc
preparat per Déu.

El conflicte amb la puresa

1 De la mateixa manera que els fills d'israel foren guiats
triomfalment pel bell mig de la Mar Roja, les ombrívols
3 maregasses de la basarda humana -de la mateixa manera
que foren menats pel bell mig del desert, travessant
6 afeixugats la gran solitud de les esperances humanes, tot
esperant la joia promesa-, també la idea espiritual menarà tots
els bons desitjos al seu pas dels sentits a l'Ànima, d'un sentit
9 material de l'existència a un d'espiritual, fins a la glòria
preparada per als qui estimen Déu. La Ciència majestuosa no
s'atura, ans va davant seu, una columna de núvols de dia, i
una de foc a la nit, menant a les altures divines.

12 Si fem memòria de la bella descripció que Sir Walter Scott
posa a la boca de Rebecca, la jueva a la història d'Ivanhoe,

15 Quan Israel, l'estimat de Déu,
Sortí de la terra d'esclavatge,
El Déu dels seus pares anà davant seu,
18 Un guia prodigiós al fum i a les flames,

també ens podem oferir la pregària que clou el mateix himne,

21 I oh, quan davalla la nit,
Embolcallant Judà d'ombres i d'oratge;
24 Sigues Tu, el pacient, i sense còlera,
La nostra llum resplendent!

27 *Apocalipsi 12: 7-8.* Aleshores esclatà una batalla al cel: Miquel i
els seus àngels lluitaren contra el drac; i el drac també lluità a costat
dels seus àngels, però no foren els més forts; i perderen el seu
30 indret al cel.

L'Antic Testament assigna als àngels, els missatges divins
33 de Déu, oficis diferents. La característica de Miquel és la
fortalesa espiritual. Mena els exèrcits del cel contra el poder

Guiatge espiritual

Oficis angèlics

1 del pecat, Satanàs, i fa les guerres santes. A Gabriel se li ha
assignat la tasca més tranquil·la de comunicar el sentit de la
3 presència constant de l'Amor diví protector. Aquests àngels
ens deslliuren del bàtrre. La Veritat i l'Amor se'ns fan més
propers a l'hora de les tribulacions quan la fe ferma o fortalesa
6 espiritual, capint Déu, lluita i preval. Pel Gabriel de la Seva
Presència no hi ha conflicte. Per l'Amor infinit, sempre
present, tot és Amor, i no hi ha ni error, ni pecat, ni malaltia, ni
9 mort. El drac no li pot fer gaire temps la guerra a l'Amor,
perquè és occit pel Principi diví. La Veritat i l'Amor triomfen
sobre el drac, perquè el drac no hi pot lluitar. I així s'acaba el
12 conflicte entre la carn i l'Esperit.

15 *Apocalipsi 12: 9.* I el gran drac, la serp antiga, l'anomenat diable i
Satanàs, el qui ensarrona el món sencer, fou llençat a la terra, i amb
ell també hi foren llençats els seus àngels.

18 Aquesta falsa pretensió -aquesta antiga creença, aquesta
serp antiga, anomenada el diable (el mal), declarant que hi ha
intel·ligència a la matèria, ja sigui per a fer bé als homes o per
21 a fer-los-hi mal, és una pura falòrnia, el drac vermell; i el Crist,
la Veritat, la idea espiritual, la foragita, i en demostra així la
impotència. Aquestes paraules "llençat a la terra" fan palès el
24 no res del drac, pols a la pols; i doncs, puix que pretén gaudir
de la facultat de galar, el drac ha de ser per força una
mentida des d'un bon començament. Els seus àngels, o
27 missatges, són estimbats amb el seu autor. La bèstia i el fals
profeta són la sensualitat i la hipocresia. Aquests llops vestits
de pell d'ovella són descoberts i occits per la innocència,
30 l'Anyell de l'Amor.

La Ciència divina ens ensenya com l'Anyell mata el llop. La

El drac, llençat a la terra

1 innocència i la Veritat triomfen sobre la iniquitat i l'error. Des
de la fundació del món, des que l'error volgué establir la
3 creença material, el mal ha mirat d'occir l'Anyell, però la
Ciència pot destruir aquesta falòrnia, anomenada mal. El
6 capítol dotzè de l'Apocalipsi exemplifica el mètode diví de la
guerra Científica, i els gloriosos resultats d'aquesta contesa.
Els capítols posteriors il·lustren els efectes atziacs de mirar de
vèncer l'error per l'error. La narrativa segueix l'ordre emprat al
9 Gènesi. Al Gènesi el mètode de creació veritable hi és
exposat primer, i tot seguit s'hi exposa el fals. Aquí també, el
Revelador, descriu primer el veritable mètode de fer la guerra,
12 i després, el fals.

Contesa amb l'error

15 *Apocalipsi 12:10-12.* Llavors vaig sentir al cel una veu forta que
proclamava: Ara és l'hora de la salvació, del poder i del regnat del
nostre Déu, i del govern del seu Crist: puix l'acusador dels nostres
18 germans, el qui els acusava nit i dia davant del nostre Déu, ha estat
foragitat. Ells l'han vençut per la sang de l'Anyell, i per la paraula del
seu testimoni, i no s'han estimat tant la vida que els hi fes por la
mort. Feu festa, doncs, cel, i tots els que hi feu estada! Ai de la terra
21 i del mar! Perquè el diable ha baixat a la terra, ple de fúria, sabent
que el temps se li acaba.

24 Per la victòria sobre un sol pecat, agraïm i magnifiquem el
Senyor dels Estols Celestials. Què en direm de la poderosa
victòria sobre tot el pecat? El cant més potent, més dolç que
27 mai ha arribat al cel dels cels, s'enlaira ara més clar i més
proper al gran cor del Crist; perquè l'acusador no hi és, i
l'Amor fa sentir els seus acords primordials i eterns.
30 L'abnegació de si mateix, renunciar a tot per la Veritat o el
Crist, a la nostra contesa amb l'error, és una regla a la Ciència
Cristiana. Aquesta regla interpreta ben clarament Déu com el

Panegíric de jubileu

1 Principi diví, -com la Vida, representada pel Pare; com la
Veritat, representada pel Fill; i com l'Amor, representat per la
3 Mare. Un dia o altre, tots i cada un dels mortals, aquí o al més
enllà, hauran de batallar i vèncer la creença mortal en un
poder que s'oposa a Déu.

6 Aquests mots de les Escripures, "Tu que has estat fidel en
poques coses, seràs fet senyor de moltes," s'acompleix
literalment quan som conscients de la supremacia de la
9 Veritat, que ens fa veure el no res de l'error; i sabem que el no
res de l'error és proporcional a la seva dolenteria. Qui toca la
vora del mantell del Crist i domina les seves creences mortals,
12 la seva animalitat i el seu odi, fa festa de la demostració del
guariment, -de la dolça certesa que Déu és Amor. Però, quins
estralls pels qui no són fidels a la Ciència Divina, i no se'n
15 surten d'escanyar ni la serp del pecat ni la de la malaltia!
Encara sojornen dins les fondes tenebres de la creença. Són
dins la mar embravida de l'error, sense maldar d'alçar el cap
18 damunt de les ones que els engoleixen.

El mantell de la Ciència

Com s'ha d'acabar tot això? Un dia o altre hauran d'expiar
el seu pecat pel patiment. El pecat, al final, investirà amb
21 més força l'home que se n'ha fet l'amic íntim, puix el dimoni
sap que se li acaba el temps. Aquí les Escripures declaren
que el mal és temporal, no pas etern. Al final, la fiblada de la
24 seva pròpia avolesa matarà el drac; però els períodes de
tortura que caldrà per a desempallegar-se de tot el pecat,
dependrà, per força, de l'entestament del pecat.

Expiació pel patiment

27 *Apocalipsi 12:13.* I quan el drac es veié llençat a la terra, encaçà
la dona que havia infantat el noi.

Apatia pel què fa a l'ocultisme

1 El progrés del pensament i la recerca honesta emmenarà
l'hora que els homes encadenin de grillons d'alguna mena,
3 l'ocultisme creixent dels nostres dies. L'apatia actual pel què
fa a la tendència de certes influències mentals actives, però
tanmateix invisibles, rebrà finalment una patacada tan forta,
6 que farà lloc a l'altre extrem de l'estat d'ànim mortal: la
indignació humana, puix un extrem porta a l'altre.

9 *Apocalipsi 12:15-16.* I la serp, perbocà una riuada d'aigua darrera
la dona perquè l'aigua se l'emportés. Però la terra va socórrer la
dona, la terra s'esbadà i engolí l'aigüat que el drac havia perbocat.

12 Milions d'esperits sense prejudicis -humils cercadors de la
Veritat, rodamóns cansats, assedegats al desert- s'esperen, i
15 vetllen, per a beure i reposar. Dóna'ls un got d'aigua fresca en
nom del Crist, i no et facin por les conseqüències de la teva
bona acció. I què si el drac antic envia un altre aigüat per a
18 ofegar la idea del Crist? No pot anegar la teva veu amb el seu
bràmul, ni pot tornar a enfonsar el món dins les aigües del
caos i la nit antiga. A la nostra època la terra ajudarà la dona;
21 la idea espiritual serà entesa. Els qui estan a punt de rebre les
benediccions que imparteixes, n'estaran agraïts. Les aigües
es calmaran, i el Crist governarà les ones.

Cors receptius

24 Quan Déu guareix els malalts i els pecadors, se'ls hi hauria
de fer saber el gran bé que la Ment ha acomplert. També se'ls
hi hauria de fer entendre la gran delusió de la ment mortal
27 quan els fa malalts o pecadors. N'hi ha molts ben disposats a
desclucar els ulls de la gent al poder del bé que hi ha a la
Ment divina, però no estan tan a punt d'assenyalar el mal al

Vies amagades de la iniquitat

1 pensament humà, ni d'exposar els mitjans mentals amagats
que el mal fa servir per acomplir la iniquitat.

3 Per què aquest engorroniment, puix cal destapar el mal per
a estar segur d'evitar-lo? Perquè la gent t'estimen més quan
els hi parles de les seves virtuts que no pas quan els hi parles
6 dels seus vicis. Cal l'esperit del nostre estimat Mestre per a
fer-li veure a un home els seus defectes, arriscant-se a
provocar el malcontentament humà per l'amor del bé i l'interès
9 de la humanitat. Qui avisa la humanitat de l'enemic
emboscat? El qui denuncia el mal, veu l'enemic? Si és així,
escolta i sigues savi. Allunya't del mal i acusa d'infidels, els qui
12 havent vist el perill, no n'han dit res.

En tot moment i en tota circumstància, sobrepuja el mal pel
bé. Coneix-te a tu mateix, i Déu et donarà la saviesa que et
15 cal per a emportar-te la victòria sobre el mal i te'n fornirà
l'ocasió. Abillat de la panòplia de l'Amor, ets a recer de l'odi
humà. El ciment d'una humanitat més noble unirà tots els
18 interessos en la divinitat única.

Per mitjà de trops i metàfores, el Revelador, escriba
immortal de l'Esperit i d'un idealisme veritable, ens forneix el
21 mirall on els mortals hi poden veure la seva pròpia imatge. De
mà de figures plenes de sentit, descriu els pensaments que
contempla a la ment mortal. Blasma així la vanitat del pecat i
24 n'augurà la destrucció. Per la seva força espiritual, ha obert
de bat a bat les portalades de la glòria, i ha il.luminat la nit del
paganisme de la grandesa sublim de la Ciència divina, que
27 eclipsa el pecat, la bruixeria, la luxúria i la hipocresia. Es
desempallega de la mitra i el ceptre. Entronitza la religió pura i
immaculada, i enlaira fins a les alçades celestials només els

Advertiment Cristià

L'armadura de la divinitat

La religió pura, entronitzada

1 qui han emblanquit els seus mantells obeint i patint.

3 Veiem doncs, tant al primer com al darrer llibre de la Bíblia -tant al Gènesi com a l'Apocalipsi-, que el pecat ha de ser Cristianament i científicament reduït al no res d'on és eixit.

6 “Estimeu-vos els uns als altres” (I Joan 3:23), és el consell més simple i pregon de l'inspirat escriptor. A la Ciència som els fills de Déu; però tot allò que és part del sentit material, o mortal, no pertany pas als Seus Fills, puix la materialitat és la imatge capgirada de l'espiritualitat.

El no res nadiu del pecat

9 L'Amor sadolla la llei de la Ciència Cristiana, i res tret d'aquest Principi diví, entès i demostrat, no podrà fornir mai la visió de l'Apocalipsi, descloure els set segells de l'error amb la Veritat, ni destapar les innombrables il·lusions del pecat, de la malaltia i de la mort. Sota la supremacia de l'Esperit, hom veurà i reconeixerà que la matèria ha de desaparèixer.

Sadollament de la llei

18 Al llibre de l'*Apocalipsi 21: 1*, hi llegim:

21 Després vaig veure un cel nou i una terra nova, puix el primer cel i la primera terra havien desaparegut, i de mar ja no n'hi havia.

24 El revelador encara no havia passat l'estadi de transició de l'experiència humana anomenat mort, i tanmateix ja veié un cel nou i una terra nova. Per mitjà de quin sentit copsà St.Joan aquesta visió? No pas pels òrgans de la visió material, perquè els ulls no són bons d'abraçar una escena tan meravellosa. Aquest nou cel i aquesta nova terra eren terrenals o celestials, materials o espirituals? No podien pas

Possibilitats actuals de l'home

1 ser ni terrenals ni materials, puix el sentit humà de l'espai no
és bo de copsar una visió d'aquesta mena. El Revelador era al
3 nostre pla d'existència, mentre contemplava, tanmateix, allò
que l'ull no pot veure, -allò que li és invisible al pensament
mancat d'inspiració. Aquest testimoni de les Escripures
6 Sagrades recolza el fet Científic, que per una mena de
consciència humana, aquesta consciència que Déu atorga,
els cels i la terra són espirituals, mentre que per una altra, la
9 ment humana no il.luminada, la visió és material. Això
demostra sense cap mena de dubte que allò que la ment
humana anomena matèria i esperit indica estats i estadis de
12 consciència.

De bracet d'aquesta consciència científica hi hagué una
altra revelació, la declaració venint del cel, l'harmonia
15 suprema, que Déu, el Principi diví de l'harmonia, és sempre
amb els homes, i que són el Seu poble. L'home, doncs, ja no
fóu esguardat més com un pecador miserable, ans com el
18 benaurat Fill de Déu. Per què? Perquè el sentit corporal del
cel i de la terra que tenia St. Joan s'havia esvaït, i aquest fals
sentit havia fet lloc al sentit espiritual, l'estat subjectiu que li
21 deixava veure el cel nou i la terra nova que van de bracet de
la idea i de la consciència espiritual de la realitat. Tenim,
doncs, l'autoritat de les Escripures per a concloure que
24 aquest reconeixement espiritual de l'ésser ha estat, i és una
possibilitat a l'abast dels homes en aquest estat actual
d'existència, -que podem esdevenir conscients, ara i aquí, de
27 la fi de la mort, de la tristesa, i del patiment. Heus aquí, de fet,
un tast anticipat de la Ciència Cristiana absoluta. Fes el cor
fort, tu que pateixes, puix aquesta realitat de l'ésser es
30 manifestarà, de ben segur, algun dia i d'alguna manera. No hi
haurà més patiment, i totes les llàgrimes seran eixugades.
Quan llegeixis això, enrecorda't dels mots de Jesús, "El regne

La Deïtat és sempre a tocar

1 de Déu és dins teu.” Podem, doncs, gaudir d'aquesta consciència espiritual des d'ara mateix.

3 Al Revelador se li presentà encara una altra visió, per a consolar el peregrí lassat, que fa tot el camí “costa amunt.”

6 A l'*Apocalipsi 21: 9*, hi escriu:

9 Aleshores se m'acostà un dels set àngels que portaven els set flascons plens de les set darreres plagues, i m'adreçà la paraula, tot dient, Vine i t'ensenyaré la núvia, l'esposa de l'Anyell.

12 Aquest ministeri de la Veritat, aquest missatge de l'Amor diví, enlairà Joan a l'Esperit. L'exaltà fins que esdevingué conscient dels fets espirituals de l'ésser i de la “Nova Jerusalem, que ve de Déu, baixant del cel,” -aquesta plenitud espiritual de benaurança i de glòria, representada per la ciutat “quadrada.” La bellesa d'aquest verset rau en que, la totalitat de la misèria humana, representada pels set flascons angèlics plens dels set flagells, troba una ampla compensació a la Llei de l'Amor. Adona't que el mateix missatge o pensament rabent, que abocà l'odi i el turment, menà també a l'experiència, que finament enlairà el profeta fins que pogué contemplar la gran ciutat de quatre costats iguals que venien del cel i ens donaven el cel.

Copes de còlera i de conhort

24 Pensa-hi, estimat lector, perquè això et farà caure la bena dels ulls, i contemplaràs com davalla sobre teu el colom d'ales dolces. L'Amor, de la circumstància, que el teu patiment troba terrible i agònica, en pot fer un àngel que estatges sense saber-ho. Llavors el pensament gentilment xiuxiueja: “Vine!

Noces espirituals

1 Desempallega't del teu fals estat de consciència, enlaira't vers
el veritable sentit de l'Amor, i contempla l'esposa de l'anyell.
3 L'Amor unit a la seva pròpia idea espiritual." Aleshores hi
haurà la festa de noces, perquè aquesta revelació destruirà
per sempre els flagells físics que imposa el sentit material.
6 Aquesta ciutat santa, descrita a l'Apocalipsi (21:16) com
una ciutat de "quatre costats," i que ve "de Déu, baixant del
cel," representa la claror i la glòria de la Ciència divina.
9 L'arquitecte i el fundador d'aquesta Nova Jerusalem és Déu,
així que llegim a l'epístola als Hebreus; i és una "ciutat de
fonaments sòlids." La descripció és metafòrica.
12 L'ensenyament espiritual sempre s'ha de fer de mà de
símbols. No emprà Jesús els símbols del gra de mostassa i
del fill pròdig per a il·lustrar les Veritats que ensenyava?
15 Entesa al·legòricament, la descripció de la ciutat quadrada té
un sentit molt pregon, Els quatre costats de la nostra ciutat
són la Paraula, el Crist, el Cristianisme i la Ciència divina; "I
18 les portalades no es tancaran mai de dia, puix allí no 'hi haurà
nit." Aquesta ciutat és del tot espiritual, així que assenyalen
els seus quatre costats.
21 Com digué el Salmista, "Bellament situada, a les ubagues
del nord, la muntanya de Sió, la joia de tota la terra: és la
ciutat del gran Rei." És realment una ciutat de l'Esperit, bella,
24 reial i quadrada. Al nord, les seves portalades s'obren vers
l'estel del Nord, la Paraula, el magnetisme polar de la
Revelació; a l'orient, vers l'estel que esguardaren els Savis
27 d'Orient, i que els menà fins a la menjadora on jeia Jesús; a
migjorn, vers els tropics assolellats, amb la Creu del Sud al
cel, -la Creu del Calvari, que aplega tots els homes en una
30 unió solemne; a l'oest, s'obren vers la percepció sublim de la

La ciutat quadrada

Les portalades divinament reials

- 1 Riba d'Or de l'Amor i la Mar Pacífica de l'harmonia.
 Aquesta ciutat celestial, il·luminada pel Sol de la Justícia,
- 3 -aquesta Nova Jerusalem, aquest Tot infinit, que per nosaltres
 sembla amagat dins la boirina de la llunyania-, se li féu visible
 a St. Joan mentre encara sojornava al bell mig dels mortals.
- 6 Al llibre de l'*Apocalipsi 21: 22*. tot arrodonint la descripció
 d'aquesta ciutat santa, el Deixeble estimat hi escriu:
- 9 De temple no n'hi vaig veure, puix el Senyor Déu de l'Univers i
 l'Anyell en són el temple.
- 12 No hi havia cap temple, -es a dir, cap edifici material on
 adorar Déu, puix Déu ha de ser adorat a l'esperit i a l'amor. El
 mot *temple* també vol dir *cos*. El Revelador sabia ben bé en
- 15 quin sentit Jesús emprava aquest mot, com per exemple quan
 Jesús parlà del seu cos material com del temple que
 temporalment s'havia de refer (Joan 2: 21). Quin altre senyal
- 18 ens cal de la incorporalitat de l'home real que aquest, que
 Joan vegé el cel i la terra "sense cap temple?" (cos). Aquest
 regne de Déu "és dins teu," -és a l'abast de la consciència de
- 21 l'home aquí i ara, i la idea espiritual el revela. A la Ciència
 divina, l'home es fa seu conscientment aquest reconeixement
 de l'harmonia, en la mesura que entén Déu.
- 24 El terme Senyor, tal com s'empra a la nostra versió de
 l'Antic Testament, és sovint sinònim de Jeová, i expressa el
 concepte Jueu, que no s'ha enlairat encara per la
- 27 transfiguració espiritual fins al discerniment de la divinitat.
 Tanmateix, el mot gradualment va assolint un sentit més
 refinat. Aquest sentit humà de la Deïtat es dona al sentit diví,

Pur zenit de la Revelació

El santuari celestial

Sentit diví de la Deïtat

1 de la mateixa manera que el sentit material de la personalitat
es dóna al sentit incorpori de Déu i de l'home en tant que
3 Principi infinit i idea infinita, -que Pare únic amb la Seva
família universal, aplegats a l'evangeli de l'Amor. L'esposa de
l'Anyell representa la unitat de l'home i de la dona, no pas
6 més com dos individus casats, ans com dues natures
individuals en una; i aquesta individualitat espiritual complexa
reflecteix Déu en tant que Pare-Mare, no en tant que ésser
9 corpori. En aquesta consciència espiritual divinament unida,
no hi ha cap entrebanc a la benaurança eterna, -a la
perfectabilitat de la creació de Déu.

12 Aquest sant habitacle espiritual no té ni confins ni límits,
ans els seus quatre punts cardinals són: primer, la Paraula de
Vida, de Veritat i d'Amor; segon, el Crist, la idea espiritual de
15 Déu; tercer, el Cristianisme, que és l'efecte del Principi diví de
la idea Crística a la història Cristiana; quart, la Ciència
Cristiana, que avui i per sempre interpreta aquest gran
18 exemple i el gran Exemplar. A aquesta ciutat del nostre Déu
no li cal cap sol ni cap satèl.lit, puix l'Amor n'és la llum, i la
Ment divina n'és l'intèrpret. Tots els qui són salvats han de
21 caminar dins d'aquesta claror. Els potentats poderosos i les
dinasties deposaran les seves glòries terrenals dins la ciutat
celestial. Les seves portalades s'obren vers la llum i la glòria
24 tant endins com enfora puix tot és bo, i "res sollat, ni els qui ...
diuen mentides," no hi poden entrar.

El feble sentit de la Ciència Cristiana que actualment té
27 l'autora és clou amb la Revelació de St. Joan, tal com la narra
el gran apòstol, puix la seva visió és l'apogeu d'aquesta
Ciència que la Bíblia revela.

30 Al Salm que llegireu tot seguit, un mot hi assenyala, ni que

La ciutat del nostre Déu

1 sigui feblement, la claror que la Ciència Cristiana aboca sobre
les Escripures, en bescanviar el sentit corporal de la Deïtat
3 pel sentit espiritual o incorpori:

SALM XXIII

6 (L'AMOR DIVÍ) és el meu pastor; no em manca res.
(L'AMOR) em fa reposar en prats deliciosos;
9 (L'AMOR) em porta a tocar d'aigües encalmades,
i allí (L'AMOR) em retorna l'Ànima (el sentit espiritual):
(L'AMOR) em mena per camins de justícia per amor
12 del seu nom.
Sí, ni que passi per la vall tenebrosa, no tinc por
de cap mal: perquè (L'AMOR) és vora meu; La Seva
15 (de l'AMOR) vara i el Seu bastó em fan viure refiat.
(L'AMOR) para taula davant meu, en front dels enemics;
(L'AMOR) ungeix d'oli el meu cap, omple a
18 vessar la meva copa.
N'estic cert, tota la vida m'acompanyen la bonesa i
la gràcia; i viuré per sempre a la llar (la consciència)
21 de L'AMOR.